

JAKUB

3

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

XXIV. ročník, 26. 3. 2016

SLOVO ÚVODEM

Milí farníci, ať je pro Vás slavení velikonočního tajemství vzpruhou a potěchou do dalších dnů a let! Za Celou redakční radu zpravodaje Jakub Vám to ze srdce přeje Josef Stejkoza.

A co se dnes v Jakobovi dozvíte? Jak prožít Velikonoce dle Vojtěcha Kodeta. Obzvláště povedené zamyšlení nad Darem času a pohled na setkání Ježíše s Marií a Martou takřkajíc „z druhé strany“. Přinášíme také rozhovor s účastnicí setkání mládeže v Loretu a krátký medailonek paní Jiřiny Šiklové. Příjemné čtení. JS

VÍTE TO?

- **Kristus vstal z mrtvých, aleluja!!**
- **Hledá se** odpovědná osoba, **muž či žena**, která by měla od září chuť věnovat po určitou dobu část svého času koordinaci tvorby farního zpravodaje Jakub. Více informací u Josefa S. (viz mail uvedený v záhlaví).
- V pátek 4.3.2016 proběhla v rámci akce „**24 hodin pro Pána**“ mše sv. a adorace. Díky všem, kteří pomohli společnou modlitbu nejen zorganizovat, ale také všem, kteří se jí, byť jen na chvilku, účastnili.

- **Rytmická mše sv.** bude první neděli v **dubnu**, tzn. **3.4.2016** od 10:00 hod.
- Ve čtvrtek **31.3.2016 od 18:00 hod.** se v kostele sv. Jakuba uskuteční **koncert** písničkáře **Slávka Klecandra**, frontmana skupiny Oboroh; vstupné dobrovolné.
- **Příjmy** farnosti za měsíc **únor činily 8 780 Kč. Výdaje** činily **18 488 Kč** (plyn 7 450 Kč; elektřina 1 600 Kč; režie 1 438 Kč; podstavce pro sochy v bočních schodech 8 000 Kč); náklady převyšovaly příjmy o bezmála 10 000 Kč.

PODĚKOVÁNÍ

Poděkování patří Vám všem, kteří jste se podíleli na přípravě důstojného prožití Velikonoc v našem farním kostele!
za redakční radu Jakuba JS

JAK PROŽÍT VELIKONOCE?

Velikonoce nejsou svátkem jako ostatní svátky. Je to „svátek svátků“, „slavnost slavností“, jak učí církve. Jsou vrcholem liturgického slavení stejně tak, jako byly vrcholem Ježíšova pozemského života. Pán šel vědomě a s touhou vstříc svým Velikonocům, jeho tvář byla celé jeho veřejné působení obrácena k Jeruzalému, kde měl dokonat své dílo lásky. Toužil slavit s učedníky velikonoční večeři, při které se zcela vydal

jako pokrm každému z nás, toužil vypít kalich utrpení až do dna, aby nás mohl zachránit, toužil uvrhnout oheň své lásky na zem a všechny přitáhnout k sobě. Celý svůj život vyhlížel tu hodinu, kvůli které přišel. Pro našeho Pána byly Velikonoce něčím ústředním a podstatným v jeho životě. Vše k nim směřovalo a od nich vše nové začalo. Stejně tak v našem životě k Velikonocům vše vede a vše z nich má vyrůstat.

Tajemství Kristova vzkříšení, v němž Kristus zničil smrt, proniká svou mocnou silou náš život, aniž si to často uvědomujeme. Proto je třeba, abychom se vědomě do tohoto tajemství ponořili a skrze prostředky, které nám církev nabízí, přijali milost, kterou nám Pán chce dát. Velikonoce se nejen připomínají, ony se slaví a především se žijí. (...)

Ze všech svátků mají Velikonoce nejdelsí přípravné období. To graduje ve Svatém týdnu. Začíná Květnou nedělí a vrcholí svatým třídenním (tzv. triduum). (...)

Květná nebo též Pašijová **neděle** je označení pro šestou a zároveň poslední neděli postní. Připomíná jednak slavný Ježíšův vjezd do Jeruzaléma a zároveň se při bohoslužbách předčítá zpráva o umučení Ježíše Krista (tzv. pašije, z latinského passio - utrpení). Název svátku je odvozen od kvetoucích ratolestí, které mají připomínat palmové větve, jimiž lid vítal Ježíše při jeho vjezdu do Jeruzaléma před Velikonocemi. V úvodní části liturgie, kdy si tento Ježíšův slavný vjezd připomínáme, se připojujeme k průvodu s ratolestmi a tím se symbolicky při-

pojeme ke Kristu jako pravému Mesiáši a našemu Zachránci. Rozhodujeme se jít s Kristem celým svým životem v postoji následování, bez ohledu na to, že to bude někdy těžké a náročné. Pašije, které se čtou na Květnou neděli v rámci bohoslužby slova, nejsou jen zprávou, ale i výkladem velikonočních událostí, evangeliijní zvěsti i vyznáním víry prvotní církve. V duchu je můžeme prožívat s Ježíšem, který vše prožil pro nás.

Ve všední dny Svatého týdne se při bohoslužbách čtou jednak předobrazné texty o Kristu z proroka Izaiáše (tzv. Písne o Božím služebníku; Iz 42; 49; 50), jednak úryvky evangelií popisující poslední dny Ježíšova pozemského života před jeho Velikonocemi. Záleží jen na nás, kolik lásky a blízkosti Pánu v tyto dny dáme. On potřebuje jen malinko z naší touhy, pozornosti a lásky, aby se nám opět daroval. Současně touží být s námi ve svých tajemstvích, která zpřítomňujeme v liturgii.

Dopolední mše svatá ve čtvrtek Svatého týdne (tzv. **Missa chrismatis**) je sloužena pouze v katedrálách ve společenství se sídelním biskupem. Při ní jsou svěceny posvátné oleje a kněží při ní obnovují své kněžské závazky. (...)

Mší svatou na **Zelený čtvrtek** večer, která se slaví na památku Večeře Páně, začíná Svaté třídenní. Je důležité, abychom všichni, kterým nebrání nějaká právní překážka, mohli při této mši sv. přistoupit k eucharistii a tak se co nejlépe spojit s Kristem. Naše pozornost je při této bohoslužbě upřena na tři veliká tajemství: ustanovení eucharistie, usta-

novení svátosti kněžství a předání nového přikázání lásky. Tuto lásku Ježíš sám projevil až do krajnosti svou obětí za nás a zviditelnil ji symbolickým umýváním nohou apoštolů. Tímto činem nám Ježíš zprostředkuje odpuštění, pozvedá naši důstojnost a uschopňuje nás ke slavení eucharistie a přijetí nové smlouvy s Ježíšem. Není pro nás snadné přijmout, že náš Pán a Mistr je současně naším služebníkem. Stejně jako je pro nás těžké přijmout, že je slabý, trpící a bezmocný. Je pro nás životně důležité odložit tento večer svoji práci, svoji důležitost, svoje snahy a nechat si Pánem posloužit, abychom byli schopni mít s Ježíšem podíl a jít jeho cestou.

Po mši sv. je možnost prožít s Pánem chvíle modlitby v Getsemanské zahradě. Tak jako tenkrát prosil své nejbližší, aby s ním bděli alespoň hodinu v modlitbě, tak prosí i nás. Je to projev naší lásky vůči Kristu a naší věrnosti. Současně jsou tyto chvíle modlitby pro nás příležitostí, abychom i my odevzdali Bohu sami sebe, své drahé, život i smrt, celý svůj život.

Velký pátek je dnem pokání a postu, poněvadž Ženich nám byl vzat. V centru celého dne je Kristův kříž, jako znamení lásky Boží ke každému z nás, znamení naší ubohosti, ale také znamení vítězství. Tento den máme uvažovat o Kristově umučení, které podstoupil pro nás a za nás. Je dobré si najít čas a v klidu se pomodlit křížovou cestu s vědomím, že vše, co se Pánu stalo, byl jeho dobrovolný čin lásky za nás. To, co Pána nejvíce bolí, nejsou ani tak

naše hříchy a slabosti, ale nedostatek vděčnosti zato, co pro nás vykonal.

Velkopáteční obřady mají tři části: bohoslužbu slova, uctívání kříže a svaté přijímání. Tento den se nikde na světě neslaví mše svatá, abychom si více uvědomili, že slavení mše sv. je zprítomnění reálné kalvarské oběti Ježíše za nás. Je to den smutku a bolesti nad utrpením a smrtí našeho Milovaného. Současně si uvědomujeme velikost toho, co se tenkrát stalo a stále je přítomné mezi námi. Na znamení toho, že Pán zemřel za všechny, se církev tento den přimlouvá za celý svět. Vrcholem této bohoslužby je uctívání kříže, které je pro nás příležitostí znovu se rozhodnout pro Krista ukřížovaného jako jediného Pána svého života. (...)

Bílá sobota je den, kdy se neslaví žádná bohoslužba. Výjimkou je společná modlitba liturgie hodin a obřad Effata, kterým jsou katechumeni připraveni na samotný křest. Věřící se scházejí k modlitbě u Ježíšova hrobu, rozjímají o sestoupení Krista mezi mrtvé a očekávají v modlitbě a postu jeho vzkříšení. Je to den tichého očekávání. Každý z nás si může uvědomit, jaké by to bylo, kdyby Kristus nevstal z mrtvých, kdyby posledním slovem našeho života bylo jen utrpení a smrt, bolest a hřích. Tím roste naše touha po živém Kristu a vděčnost za dar víry. Bílá sobota liturgicky končí západem slunce. Nastupující noc už patří obřadům velikonoční vigilie.

Noc ze soboty na neděli je svatou nocí zasvěcenou Pánu. Vigilie Zmrtvýchvstání, která se tuto noc slaví,

připomíná svatou noc, kdy Pán vstal z mrtvých. Křesťané bdí, modlí se a slaví svátosti uvádějící do křesťanského života. Velikonoční vigilie má čtyři části: obřad velikonoční svíce, bohoslužba slova, křestní bohoslužba a vlastní slavení eucharistie. Bohoslužba začíná po západu slunce mimo kostel svěcením ohně. Požehnaný oheň a od něj zapálený a požehnaný paškál (velikonoční svíce) osvěcující tuto noc, jsou symbolem Vzkříšeného Krista a světla, které zvěst o jeho vzkříšení přinesla celému světu. Tma hříchu, smrti a beznaděje musí ustoupit před Kristem Vzkříšeným. Věřící si od paškálu zapalují vlastní svíce a tím dávají najevo své rozhodnutí patřit Kristu. Po příchodu do kostela zazní na adresu této svíce velikonoční chvalozpěv nazývaný též podle svého počátečního latinského slova „Exultet“.

Bohoslužba slova je tvořena devíti biblickými čteními: sedm je ze Starého zákona. Tato čtení nám připomínají dějinami postupující Boží sklánění se k člověku. Jednotlivá čtení jsou od sebe oddělena zpívanými žalmy. I když se nám tato část zdá dlouhá, je dobré ji prožít pozorně a s vědomím, jak dlouho lidstvo čekalo na milost Kristova příchodu a jak dlouho čeká Pán na každého z nás, aby nás mohl zahrnout svou láskou a proměnit svým životem. Vrcholem je novozákonní čtení z listu apoštola Pavla Římanům o významu křtu a velikonoční evangelium. Slavné aleluja je vlastní velikonoční zpěv vyjadřující chválu Bohu za to, co pro nás vykonal.

Po homilii následuje křestní bohoslužba, ve které jsou křtěni katechume-

ni a kdy ostatní křesťané obnovují svůj křestní slib. To je okamžik, na který jsme se připravovali celou dobu postní. Veřejné zřeknutí se Zlého se všemi jeho lákadly a veřejné a slavnostní přiznání se ke Kristu má velkou duchovní sílu: láme moc zla nad námi a naším životem a přičleňuje nás do důvěrného společenství s Ježíšem.

Slavením eucharistie je celá bohoslužba dovršena. V plném významu je eucharistie svátostí velikonoční, totiž památkou oběti na kříži a přítomnosti Krista vzkříšeného. Svědectvím o vzkříšení pak už není jen prázdný hrob, ale každý křesťan oživený Kristovým Duchem a celé společenství věřících. Rádost ze vzkříšení a naděje pro náš každodenní život si nedáme sami. Je to Boží věc, jakým způsobem se nás Pán ujme. Ze své strany ale můžeme disponovat osobní modlitbou, rozjímáním biblických čtení a událostí z Ježíšova života a nechat se provést těmito dny právě liturgickým slavením, které je plné krásných symbolů a obřadů. Každé Velikonoce mohou a mají být naší paschou, tedy přechodem ze smrti do života.

Neděle Zmrtvýchvstání je pokračující oslavou Kristova vzkříšení. Od srdce k srdci, od úst k ústům se nese radostná zvěst, že Ježíš žije. On je živým Pánem nebe i země, Pánem mým a vítězem nad každým zlem. Ježíšovo vzkříšení dává jedinečnou naději na překonání smrti každému, kdo v něho věří. Naděje na život, kdy smrt je už navždy bezmocná. Celý velikonoční oktáv od této neděle až do Svátku Božího milosrdenství se slaví

jako jeden sváteční den, jako veliký den Páně, s radostí a vděčností. I na to je dobré si nechat čas, aby se radost z toho, že patříme Kristu, stala pro nás něčím, co utváří náš každodenní život.

Vojtěch Kodet (redakčně zkrátil JS)

DAR ČASU (POSLEDNÍ PŘÁNÍ ALEXANDRA VELIKÉHO)

Na smrtelné posteli si prý Alexander svolal svou armádu a generály, aby jim sdělil svá poslední tři přání:

- 1) „Až zemřu, ať nejlepší lékaři nesou moji rakev.“
- 2) „Celé moje nashromážděné bohatství, peníze, zlato, drahé kameny, ať jsou rozsypany kolem cesty ke hřbitovu.“
- 3) „Mé ruce budou volné a budou viset ven z rakve tak, aby je všichni viděli.“

Jeden z jeho generálů, který byl překvapen tímto neobvyklým posledním přáním, požádal Alexandra Velikého o vysvětlení.

- 1) „Chci, aby ti nejlepší lékaři nesli mou rakev na důkaz toho, že až nadejde čas podívat se smrti do očí, tak ani ti nejlepší lékaři na světě nemají tu moc uzdravovat...“
- 2) „Chci, aby silnice vedoucí na hřbitov byla pokryta mými poklady tak, aby každý viděl, že materiální bohatství získané na zemi, zůstane na zemi...“
- 3) „Chci, aby když mě ponесou, se mé ruce houपालy volně ve větru, a to proto, aby lidé pochopili, že jsme přišli na tento svět s holýma rukama a s holýma rukama ho opouštíme. A že ten nejcennější

poklad ze všech jsme si již vyčerpali. A to je náš čas...“

Do hrobu si nevezmeme žádné materiální bohatství. Jenom čas je naším nejcennějším pokladem, protože JE OMEZENÝ. Umíme si nastrodat velké bohatství, ale neumíme si vyprodukovat více času. Takže když se rozhodneme věnovat někomu náš čas, vlastně jsme mu darovali část našeho života, darovali jsme mu kousek sebe. Tedy největším darem, který můžeme dát svojí rodině a svým přátelům, je právě náš čas. Kéž nám ho Bůh dá dostatek, abychom jej mohli sdílet se všemi, které máme rádi, a kteří náš čas potřebují. Námi darovaný čas je hřivna, která se nebude válet v prachu cesty za naší rakví!

zpracovala Jarka P*

MARTA A MARIA - POVÍDKA Z KNIHY APOKRYFŮ

„I stalo se, když šli, že on vešel do jednoho městečka. Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej do domu svého. A ta měla sestru, jménem Marii, kteráž sedíc u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho. Ale Marta pečlivá byla při mnohé službě. Kteráž přistoupivši, řekla: „Pane, nemáš-li o to péče, že sestra má nechala mne samé sloužit? Protož rci jí, ať mi pomůže. A odpověděv, řekl jí Ježíš: Marto, Marto, pečlivá jsi a rmoutíš se při mnohých věcech. Ale jednohoť jest potřebí. Mariať dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní.“ (Lk 10,38-42)

Toho večera pak vešla Marta k souedce své Támar, ženě Jakuba Grünfel-

da, kteráž ležela v šestinedělí; a vidouc, že žár v krbu pohasíná, naložila polen a usedla u ohniště, aby roznítla oheň. A když vyšlehly živé plameny, dívala se ona Marta do ohně a mlčela. Řekla pak paní Tamar: „To jste hodná, Martičko. Vy se tolik nastaráte, ani nevím, jak vám to odplatit.“

Ale Marta neřekla nic, aniž odvrátila svých očí od ohně. Tu zeptala se paní Tamar řkouc: „Je to pravda, Martičko, že dnes byl u vás Rabbi z Nazaretu?“ I odpověděla Marta: „Byl.“ I sepnula paní Tamar ruce a řekla: „To jste měla radost, slečno Marto; já vím, k nám on by nešel, ale vy si to zasloužíte, vy jste tak dobrá hospodyně.“ Tu sklonila se Marta k ohni, prudce rovnala polena a pravila: „Já vám řeknu, paní Tamar, já bych se raději neviděla. Kdepak by mne napadlo, že teď, před svátky... Dobrá, myslím si, vyperu si nejdřív... To víte, naše Marie, co ta toho prádla nadělá. Tak já to nevyprané prádlo házím na hromadu a najednou »Dobrý den, děvčata«, a on stojí na prahu! Já začnu volat »Marie, Marie, pojd' sem«, aby mně jako pomohla honem uklidit tu hromadu košil, - Mařka přiletí, rozcuchaná, a jak ho vidí, začne křičet jako smyslu zbavená: »Mistře, Mistře, vy jste k nám přišel?« a bums, už je před ním na kolenou, vzlyká a ruce mu líbá, paní Tamar, já jsem se za ni styděla, co si Mistr musel myslit, taková potřeštěná hysterka a teď ty špinavé hadry všude, já vám stěží ze sebe vypravila: »Mistře, sedněte si«, a sbírám to prádlo; a Marie ho tahá za ruku a vzlyká: »Mistře, mluvte, povězte nám něco, Ra-

bbóni« Považte si, paní Tamar, ona mu říká Rabbóni! A všude samý nepořádek, to víte, jako když se pere, ani zameteno nebylo... co si on musel o nás myslet!“

„No víte, Martičko,“ těšila ji paní Grünfeldová, „mužští si té trochy nepořádku zhruba nevšimnou. Já je znám.“ „A i kdyby,“ prohlásila Marta s tvrdě svítícíma očima. „Pořádek má být. Koukejte se, paní Grünfeldová, když byl Mistr na obědě u toho celníka, tak to Marie dovedla mu umýt slzami nohy a utřít je svými vlasy. Já vám řeknu, paní Tamar, něco takového bych si já ani netroufala, ale aspoň tu čistou podlahu bych mu chtěla dát pod nohy. To zas ano. A položit před něj ten pěkný kobereček, víte, ten z Damašku. A ne špinavé prádlo. Utírat mu nohy slzami a vlasy, to Mařka svede; ale aby se aspoň učesala, když přijde, to ne; a utřít před ním podlahu, to taky ne. Jen si před ním kecnout na zem a dělat takovéhle oči a teď povídej, Rabbóni!“ „A povídal?“ ptala se dychtivě paní Tamar.

„Povídal,“ děla Marta pomalu. „Usmíval se a mluvil k Marii. To víte, já nejdřív uklidit to prádlo, a pak mu podat aspoň trochu toho kozího mléka a kousek chleba... Vypadal ušlý a unavený; já vám měla na jazyku, Mistře, já vám přinesu polštáře, odpočiňte si chvilenu, zdřímněte si, my budeme tiché jako dušičky, ani dýchat nebudeme, ale to víte, paní Grünfeldová, člověk mu nechce skákat do řeči. A tak jsem jen chodila po špičkách, aby se Marie dovtípila, že má být ticho, ale kdepak!“ „Povídejte ještě, Mistře, prosím, prosím, ještě něco,«

a on, dobrák, se usmíval a mluvil.“ „Ach, to bych chtěla slyšet, co říkal,“ vzdychla paní Támar. „Já taky, paní Támar,“ řekla suše Marta. „Ale někdo musel pro něho ochladit to mléko, aby bylo svěží. A někdo taky musel sehnat trochu medu na chleba. Potom zaskočít k Efraimovým - já to Efraimce slíbila, že sem tam dokouknu na její děcka, když ona musí do trhu, to víte, paní Grünfeld, taková stará panna jako já je někdy k něčemu taky dobrá. Kdyby aspoň byl náš bratr Lazar doma! Ale když Lazar ráno viděl, že se bude prát, povídá: »Holky, nic, já se ztratím; ale ty, Marto, dávej pozor, kdyby tudy šel ten kořenář z Libanonu, kup pro mne to prsní thé,« - on je totiž náš Lazar nějak špatný na prsa, paní Támar, jde nám moc dolů. A tak jsem si pořád myslela, kdyby se Lazar vrátil, dokud je tu Mistr, já věřím, paní Grünfeld, že on by nám Lazara uzdravil; jak jsem slyšela něčí kroky, už jsem letěla před dům a na každého volala: »Pane Ašer, pane Lévi, pane Išachar, kdybyste potkal bratra Lazara, že má hned, ale hned přijít domů!« A při tom vyhlížet toho kořenáře - já nevěděla, co dřív.“ „To já znám,“ pravila paní Grünfeldová. „Rodina dá jednomu starosti.“

„Copak starosti,“ mluvila Marta. „Ale helejte, paní Grünfeld, jeden by taky chtěl poslouchat slovo Boží. Já jsem jen hloupá ženská, taková služka jsem, říkám si, někdo to musí dělat, někdo musí vařit a prát a spravovat hadry a smejčit, a když naše Mařka na to nemá povahu... Ona už není tak krásná, jako byla dřív, paní Támar; ale ona bývala ta-

ková krasavice, že - že - že jsem jí prostě musela sloužit, víte? A přitom si každý myslí, že jsem zlá - paní Grünfeldová, vy to znáte, zlá a nešťastná ženská nemůže nic dobře uvařit a já nejsem špatná kuchařka. Když je Marie krásná, ať Marta dobře vaří, no nemám pravdu? Ale paní Támar, to vy snad taky znáte: někdy člověk na chvilku, jen na chvilinku složí ruce do klína a pak mu přijdou takové divné myšlenky: že ti snad někdo něco poví nebo se na tebe tak nějak podívá ... jako by ti říkal: Dceruško, svou lásku nám strojíš a sebe celou nám dáváš, svým tělem smejčíš a udržuješ všechnu čistotu čistotou své duše; vcházíme do tvého domu, jako bys to ty sama byla. Marto, i ty jsi svým způsobem milovala mnoho.“ „Ba, je to tak,“ řekla paní Grünfeldová. „A kdybyste měla šest dětí, Martičko, jako já, tak byste to teprve viděla.“ Tu pravila Marta: „Paní Grünfeld, když tak najednou přišel on, Mistr Nazaretský, já jsem se až zhrozila: snad ... snad přichází říci to krásné, nač jako bych tolik let čekala a zrovna do toho nepořádku! Já měla srdce až v krku, mluvit jsem nemohla - já jsem si řekla: to přejde, jsem hloupá ženská, zatím namočím prádlo a zaskočím k Efraimovým a pošlu pro našeho Lazara a zaženu ze dvorka slepice, aby ho nerušily. A pak, když bylo všechno v pořádku, přišla na mne taková krásná jistota: že teď jsem připravena slyšet slovo Boží. Tak jsem tiše, tichounce šla do světnice, kde on seděl a mluvil. Marie mu seděla u nohou, oči z něho nespouštěla.“ Marta se suše zasmála. „Mne napadlo, jak bych asi já vypadala,

kdybych tak na něho poulila oči! A tu on, paní Grünfeld, se na mne tak vlídně a jasně podíval, jako by chtěl něco říci. A já najednou vidím - Bože, ten je hubený! to víte, nikde nic pořádného nesní, ani toho chleba a medu se skoro netkl. A tu mne napadlo: holoubata! Já mu udělám holoubata! Pošlu Mařku pro ně do trhu a on si zatím chvilinku odpočine. »Mařenko, « povídám, »pojď na okamžik do kuchyně.« Ale Marie nic, jako by byla slepá a hluchá. »To ona nechtěla nechávat hosta o samotě,« pravila chlácholivě paní Támar. »Kdyby si raději všimala,« řekla tvrdě Marta, »aby měl co k jídlu; od toho jsme my ženské, no ne? A když jsem viděla, že Marie nic, jen kouká jako u vytržení, tak - paní Támar, já ani nevím, jak to přišlo, ale já to musela říci. »Pane,« povídám, »to ti je jedno, že má sestra mne nechá posluhovat samotnou? Řekni jí, ať mi v kuchyni pomůže!« Tak to ze mne vyhrklo.

„No a řekl jí?“ ptala se paní Grünfeldová. Tu vyhrkly slzy z palčivých očí Martiných. „Marto, Marto, pečlivá jsi a staráš se o mnohé věci, ale jednoho jest potřebí, Marie si vyvolila lepší stránku a tu jí nikdo nevezme.“ Tak nějak to, paní Támar, řekl. „Bylo chvíli ticho. „A to bylo všechno, co promluvil?“ ptala se paní Támar. „Všechno, pokud já vím,“ děla Marta, stírajíc si drsně slzy. „Pak jsem šla koupit ta holoubata - zloději jsou to na trhu, paní Grünfeld - a pekla jsem je a uvařila pro vás tu polévku z holubích drůbků.“ „To vím,“ pravila paní Grünfeldová. „Vy jste moc hodná, Martičko.“

„Nejsem,“ pravila Marta. „Abyste věděla, to bylo poprvé, že jsem holoubata dost nepropekla. Byla tvrdá: ale já - mně všechno padalo z rukou. Když já v něho tak nesmírně věřím, paní Támar!“ „Já taky,“ řekla zbožně paní Támar. „A co říkal jinak, Martičko? Co mluvil k Marii? Co učil?“

„Nevím,“ řekla Marta. „Ptala jsem se Marie, ale to víte, jaké ona je třeštidlo - »Já už nevím,« povídala, »na mou duši, já bych ti nemohla poctivě říct ani slovo, ale bylo ti to tak úžasně krásné, Marto, a já jsem tak nesmírně šťastná ...«, „To taky stojí za to,“ uznala paní Támar.

Tu Marta hlučně vysmrkala slzy a řekla: „Tak ukažte, paní Grünfeld, já vám převinu toho haranta.“

z knihy Povídka a pohádka od Karla Čapka, KNA, zpracovala Jarka P*

ZE ŽIVOTA FARNOSTI A CÍRKVE

MILOSRDENSTVÍ V ÉŘE DRONŮ

Milosrdenství je zvláštní poklad. Nedá se za něj koupit Boží přízeň, ani vděčnost lidí, ani pocit vlastní ceny. Jednou jsem šel po ulici a oslovil mne velice divný člověk. Měl sáčko, špinavé kalhoty, odřené boty a mírně vypelichaný skalp a na něm kšiltovku:

„Dobrý den, počkejte, pane... nebojte se, neublížím vám.“ Zastavil jsem se a odpověděl na pozdrav, jsem přece slušný člověk a navíc se přece nebojím. A on pokračoval.

„Pomozte mi, prosím vás, jsem z Olomouce a znáte to - klasika - v cen-

tru mě okradli, mobil, peněženku i doklady, nemám nic, potřebuju 150 korun na lístek na vlak, abych se mohl vrátit domů. Už mám 23 korun, jeden hodný pán mi moc pomohl. Úplně se stydím, že takhle žebrám po ulici, víte, kolik lidí už jsem prosil? Nebojte se, všechno vám vrátím.“

Říkám si: To víš, že jo. Určitě. Smrdíš hospodou a tuhle historku jsem slyšel už tolikrát v různých obměnách, lháři jeden prolhanej, lemtal bys, aha? Ale práce ti asi nic neříká, což? Ženě kytku pořádně nekoupím, abych zbytečně neutrácel, a mám ti dát na pivo... no, ale, jak to říkal Ježíš, cokoli jste udělali pro toho nejmenšího... snad bych mu měl něco dát, to se přece od pravého křesťana čeká? Koneckonců, pár korun mne nezabije a kdo ví, možná ho tou svou dobrotou a šlechetností obrátím právě já k něčemu pozitivnímu. Jednou třeba řekne: „Můj život byl v troskách, až jsem potkal toho milosrdného pána a celý můj svět se změnil. Díky němu jsem teď zase člověkem.“ Je to chudák, nechtěl bych dopadnout jako on. Mně je hej, ale on už asi dlouho na světě nevydrží...

Milosrdenství není oběť, ke které nás nutí Bůh, církev nebo my sami. Ani to není výkupné za naše vlastní viny. Milosrdenství je rostlinka, kterou zaléváme vlastními slzami, když vidíme, jak druhé lidi drtí zákony entropie, zániku a rozkladu či události, co jsou nad jejich síly. Lidé krachují, rezignují a přijímají realitu své bídy, ale milosrdný Bůh nám dává znovu

a znovu další šanci. A nechce nic zpět. Dává nám příklad a ukazuje, jakého člověka poslal na svět. Schopností milosrdenství a milosrdnými činy se budeme vždy lišit od přesných robotů a efektivních dronů. V globalizované společnosti na nás křičí bída celého světa a otupuje nám smysly – na všechno nikdy nestačíme – nejsme neúnavní, přesní ani energeticky efektivní. Máme schopnost udělat v jeden okamžik jen jednu malou nejmenší věc.

A tak začínám bojovat proti zákonům entropie, zániku a rozkladu kytkami pro svoji ženu. Protože vidím, že i ona někdy se cítí jako ten nejmenší člověk na světě, a já nepřenesu přes srdce, aby snad někdy vyšla do ulic žebrat o drobné (kvítečky sedmikrásek).

FS

POTVRZENA PAPEŽSKÁ CESTA DO POLSKA NA SDM

Ve dnech 27.-31.7.2016 bude papež František na pastorační návštěvě v Polsku. Jak oficiálně ohlásilo Vatikánské tiskové středisko, Svätý otec přijal pozvání nejvyšších státních představitelů Polské republiky a tamních biskupů a zúčastní se v těchto dnech Světových dní mládeže v Krakově. Prezentován byl následující návrh programu této apoštolské cesty.

Ve středu 27.7. papež František přistane na krakovském letišti, aby se vzápětí setkal s prezidentem Polské republiky a místní biskupskou konferencí. Podle předběžného programu

pak téhož dne večer promluví z okna krakovského arcibiskupství, ze kterého se obracel k mladým lidem sv. Jan Pavel II. a čtvrtek 28.7. se předpokládá zastávka v Čenstochové a soukromá modlitba před tamní ikonou Černé Madony. Svatý otec bude v klášteře na Jasně Hoře slavit mši svatou u příležitosti tisícího padesátého výročí evangelizace Polska.

V pátek 29.7. jsou na programu návštěva koncentračního tábora Auschwitz-Birkenau a odpoledne křížová cesta v Krakově.

Na sobotu 30.7. se plánuje návštěva svatyně Božího milosrdenství v Krakově - Lagiewnikách. Podle předběžného návrhu programu zde papež projde Svatou branou baziliky a poté se odebere do kaple, kde je pohřbena sv. Faustyna Kowalská. Petrův nástupce bude na poutním místě slavit mši svatou s kněžími, řeholníky a seminaristy. Předpokládá se, že papež v bazilice vyzpovídá několik mladých lidí. Večer Svatý otec povede modlitební vigilií v rámci Světových dnů mládeže.

Poslední červencovou nedělí se zakončí jak papežská cesta, tak Světové dny mládeže. Dopoledne bude papež sloužit nedělní eucharistii s vysláním mladých lidí, odpoledne se pak setká s organizačním výborem a sponzory Světových dnů mládeže. Ve večerních hodinách po oficiálním rozloučení odletí do Říma.

dle www.radiovaticana.cz připravil

DH

OKÉNKO MLÁDEŽE

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE - KRAKOV 25.-31.7.2016

O prázdninách proběhne v Krakově další světové setkání mládeže za účasti papeže Františka (potvrzení jeho účasti už nabylo oficiálních rozměrů - vizte výše). V minulém vydání Jakuba jsme četli o setkání v polské Čenstochové. Dnes pokračujeme dále setkáním v Loretu:

Psal se rok 1996 a mezi mládeží se často mluvilo o připravovaném celosvětovém setkání mládeže s papežem Janem Pavlem II., doslova se jím žilo. Bylo mi 17 let, rok po mém křtu, kdy jsem byla velmi nadšená a zapálená pro život s Bohem. Velmi ráda jsem se v té době zúčastňovala téměř všech akcí našeho příbramského spolča. Přesto všechno jsem nepovažovala za důležité na setkání se Sv. otcem jet. Nebyla jsem v té době nakloněna osobnosti papeže ani Panně Marii. Na jedné z akcí pro mladé, kde jsme kolem ohně vedli debaty o náboženství a církvi s P. Jendou Balíkem, který měl na starost pastorační mládeže v Praze v Nazaretě, oslovil ze všech přítomných mladých právě mě s otázkou, zda jedu do Loreta. „Ne, nejedu,“ odpověděla jsem. Vlastně se mi jet nechtělo a svou roli hrály také finanční důvody. „Máš 300 korun?“ zeptal se Jenda Balík. Po mé kladné odpovědi se nabídl, že zbytek nákladů uhradí, jenom abych jela.

V Loretu jsem pochopila, jak velmi mě Bůh skrze Jendu oslovil a nepochybovala jsem o tom, že jsem tam „správ-

ně“. Když se na jednom místě modlí asi 1,5 milionu mladých lidí, cítíte sílu modlitby a jednoty v Bohu. Tam jsem také pochopila, že papež není žádný privilegovaný panák, ale skutečný služebník Boží, velmi lidská silná milující osobnost. Také můj vztah k Panně Marii právě tady získal úplně jiný rozměr.

Považuji poufť do Loreta za velký dar a průlom v mém duchovním životě. Jednota mladých a obrovská síla modlitby. Když byl Svatý otec později v Hradci Králové, byla jsem vybrána mezi několik mladých, kteří se s ním mohli osobně setkat a pozdravit ho. Škoda, že takováto setkání jsou „jenom“ pro mládež. Všichni mladí, kteří váháte, neváhejte a jedte!! Možná je to právě pro vás ta osudová cesta. Tak si ji užijte!

Lucka Hašková Marková

KULTURNÍ REVUE

O JIŘINĚ ŠIKLOVÉ

Ve čtvrtek 10.3.2016 jsem navštívila přednášku Dr. Jiřiny Šiklové, přední české socioložky. Přednášku zorganizovala příbramská Knihovna Jana Drdy a byl o ni velký zájem. Bylo tedy lépe si lístek zarezervovat v předprodeji, na některé zájemce se vzhledem k omezeným prostorám bohužel nedostalo. Mezi posluchači výrazně převažovali starší lidé. Přednáška neměla předem dané téma, dr. Šiklová vzpomínala především na svoje podzemní aktivity a to, jak v průběhu let ovlivňovaly její soukromý a rodinný život.

Osobnost Jiřiny Šiklové mě osobně velmi oslovuje, obdivuji jednak její

vzdělanost a dílo, ale možná ještě víc její osobní odvalu. V padesátých letech vystudovala historii a filozofii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Na své mateřské fakultě se v šedesátých letech podílela na založení katedry sociologie, zabývala se problematikou mládeže a studentského hnutí. Po 21. srpnu 1968 byla z fakulty propuštěna. Pracovala jako uklízečka a sociální pracovnice na geriatrickém oddělení Thomayerovy nemocnice v Praze, kde se podílela na výzkumu, ovšem bez možnosti publikovat.

Její knížky vycházely výhradně v zahraničí a pod jinými jmény. Od 70. let se podílela na distribuci zahraničních a exilových knih do tehdejšího Československa. V osmdesátých letech byla vězněna za pašování literatury, její proces byl zastaven až z podnětu Václava Havla v prosinci 1989.

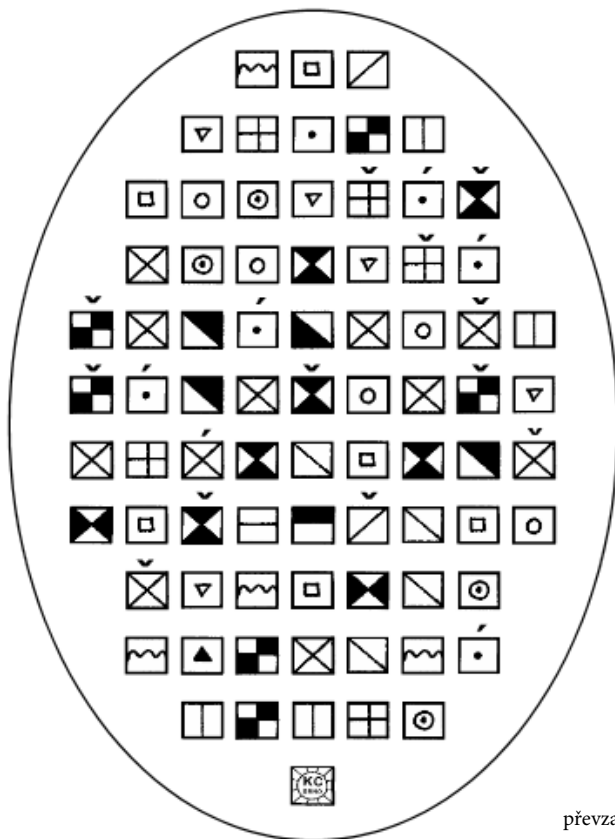
Dr. Šiklová je i přes svůj věk (nar. 1935) stále velmi aktivní. Na Univerzitě Karlově přednáší gender studies, je členkou správních rad několika významných nadací, které působí v oblasti sociální, občanského vzdělávání, pomoci menšinám atd. Ve svých knihách se zabývá tím, jak se s přibývajícím věkem mění způsob myšlení člověka a jaká nedorozumění a konflikty tyto změny vnášejí do soužití generací. Snaží se přiblížit mladší generaci potřeby jejich pra/rodiců a naopak, aby byli schopni navzájem jeden druhému lépe porozumět.

Jsem lidem z příbramské knihovny vděčná za příležitost naslouchat tak výjimečné ženě.

DJ

NEJEN PRO DĚTI

Velikonoce jsou pro křesťany nadějí, že pozemský život není to jediné, co máme, ale že jednou - jako Kristus - vstaneme spolu s ním k věčnému životu. Tato naděje je pro nás radostí všedních dnů a silou v těžkostech, nemocech a trápeních. Když rozluštíš symboly ve vajíčku podle klíče dole na stránce, dozvíš se, co o tom řekl sv. Jan Pavel II:

převzato z DKC Brno, AS

JAKUB ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA STARŠÍHO; VYCHÁZÍ DLE POTŘEBY FARNOSTI; ČLENOVÉ RADAKČNÍ RADY: JAN, MONIKA, VOJTA, DANIEL, LÍDA, DAGMAR, JINDŘICH, LUCIE, LUKÁŠ, KATEŘINA, FRANTIŠEK, JOSEF, ANNA, ŠTĚPÁN, HELENA; KONTAKTNÍ ADRESA: JAKUBSKÁ 97, PŘÍBRAM I., 261 01; 318 624 794; FARAPRIBRAM@SEZNAM.CZ; WWW.FARAPRIBRAM.CZ